

“मीठे बच्चे- ग्रेट-ग्रेट ग्रेण्ड फादर अर्थात् सर्व धर्म पिताहरूका पनि आदि पिता हुन् प्रजापिता ब्रह्मा, जसको कर्तव्यलाई तिमी बच्चाहरूले मात्रै जानेका छौ।”

प्रश्न:- कर्मलाई श्रेष्ठ बनाउने युक्ति के हो?

उत्तर:- यस जन्मको कुनै पनि कर्म बाबासँग नलुकाऊ, श्रीमत अनुसार कर्म गर्यौ भने हर कर्म श्रेष्ठ हुन्छ। सारा कुरा कर्ममा आधारित छ। यदि कसैले पाप कर्म गरेर छिपाउँछ भने त्यसको १०० गुणा दण्ड मिल्छ, पाप वृद्धि भइरहन्छ, बाबासँग योग टुट्छ। यसरी छिपाउनेहरूको सत्यानाश हुन्छ, त्यसैले सच्चा बाबासँग सच्चा रहने गर।

ओम् शान्ति। मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूले यो कुरा त बुझेका छौ- यस पुरानो दुनियाँमा हामी अब केही दिनका यात्री हौं। दुनियाँका मनुष्यले त सम्झन्छन्- ४० हजार वर्ष यहाँ अझै रहनु पर्छ। तिमी बच्चाहरूलाई त निश्चय छ नि। यो कुरा नभूल। यहाँ बसेका छौ त्यसैले तिमी बच्चाहरूको मनभित्र खुसीले धेरै गद्गद् हुनुपर्छ। यी आँखाद्वारा जे जति देख्छौ, त्यो त विनाश हुनु छ। आत्मा त अविनाशी हो। यो पनि बुद्धिमा छ हामी आत्माले पूरा ८४ जन्म लिएका छौं, अब बाबा आउनु भएको छ, लिएर जानको लागि। पुरानो दुनियाँ जब पूरा हुन्छ तब बाबा आउनु हुन्छ, नयाँ दुनियाँ बनाउन। नयाँ दुनियाँबाट पुरानो, फेरि पुरानो दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँ, तिम्रो बुद्धिमा यस चक्रको ज्ञान छ। केँयौ फटक हामीले यो चक्कर लगाएका छौ। अब यो चक्र पूरा हुन्छ। फेरि नयाँ दुनियाँमा हामी थोरै मात्र देवताहरू रहन्छौं। मनुष्यहरू हुँदैनन्। अहिले हामी मनुष्यबाट देवता बन्निरहेका छौं। यो त पक्का निश्चय छ नि। बाँकी कर्ममा नै सारा आधारित छ। मनुष्यले उल्टो कर्म गर्छन् त्यसैले त्यो कर्मले भित्र-भित्रै खान्छ त्यसैले बाबा सोध्नुहुन्छ यस जन्ममा यस्तो कुनै पाप कर्म त गरेका छैनौ? यो हो नै फोहोरी रावण राज्य। यो पनि तिमीलाई थाहा छ। दुनियाँले त जान्दैन, रावण कुन चीजको नाम हो? बापूजीले भन्थे- रामराज्य चाहियो तर अर्थ बुझ्दैनथे। अब बेहदको बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- राम राज्य कस्तो प्रकारको हुन्छ? यो त धेरै धुंधकारी दुनियाँ हो। अहिले बेहदको बाबाले बच्चाहरूलाई वर्सा दिइरहनु भएको छ। अहिले तिमीले भक्ति गर्दैनौ। अहिले बाबाको हात मिलेको छ। बाबाको सहारा विना तिमी विषय वैतरणी नदीमा गोता खाइरहेका थियौ, आधा कल्प हुन्छ नै भक्ति। ज्ञान मिल्नाले तिमी नयाँ दुनियाँ सत्ययुगमा जान्छौ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई यो निश्चय छ- हामी बाबाको याद गर्दा-गर्दा पवित्र बन्छौं, अनि पवित्र राज्यमा आउँछौं। यो ज्ञान पनि अहिले पुरुषोत्तम संगमयुगमा तिमीलाई मिल्छ। यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग। अहिले तिमी फोहोरीबाट गुल-गुल पवित्र, काँडाबाट फूल बन्निरहेका छौ। कसले बनाउँछ? बाबाले। बाबालाई जानेका छौ। हामी आत्माका उहाँ बेहदको बाबा हुनुहुन्छ। लौकिक पितालाई बेहदको बाबा भनिदैन। पारलौकिक बाबा आत्माहरूको हिसाबले सबैका बाबा हुनुहुन्छ। फेरि ब्रह्माको पनि कर्तव्य हुनुपर्छ नि। तिमी बच्चाहरूले सबैको कर्तव्य जानिसकेका छौ। विष्णुको कर्तव्यलाई पनि जानेका छौ। कति सजोईएका छन्। स्वर्गका मालिक हुन् नि। यो त संगमयुगमा नै हुन्छ भनिन्छ। मूलवतन, सूक्ष्मवतन, स्थूलवतन यी पनि संगममा नै आउँछन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- पुरानो दुनियाँ र नयाँ दुनियाँको यो संगम हो। पुकार पनि गर्छन्- हे पतित-पावन आउनुहोस्। पावन दुनियाँ हो नयाँ दुनियाँ र पतित दुनियाँ हो पुरानो दुनियाँ। यो पनि जानेका छौ- बेहदको बाबाको पनि पार्ट छ। क्रिएटर, डाइरेक्टर हुनुहुन्छ नि। सबैले मान्छन् त्यसैले उहाँको कुनै त क्रियाकलाप हुनुपर्छ नि! उहाँलाई मनुष्य भनिदैन, उहाँको त शरीर नै छैन। बाँकी सबैलाई या त मनुष्य या देवता भनिन्छ। शिव बाबालाई त न देवता, न मनुष्य भन्न सकिन्छ किनकि उहाँको शरीर नै छैन। यो रथ त अस्थायी लिनु भएको छ। स्वयं भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरूलाई मैले शरीर विना राजयोग कसरी सिकाउन सक्छु! मलाई मनुष्यहरूले ढुंगा-पत्थरमा हुनुहुन्छ भनिदिएका छन्, तर अहिले त तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ- म कसरी आउँछु! अहिले तिमीले राजयोग सिक्किरहेका छौ। कुनै पनि मनुष्यले सिकाउन सक्दैन। देवताहरूले सत्ययुगी राजाई कसरी लिए? अवश्य पुरुषोत्तम संगमयुगमा राजयोग सिकेका हुनुपर्छ। त्यसैले यो याद गरेर अहिले तिमी बच्चाहरूलाई अथाह खुसी हुनुपर्छ। हामीले अहिले ८४ को चक्र पूरा गरेका छौं। बाबा कल्प-कल्प आउनु हुन्छ। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- यो धेरै जन्म पछिको अन्त्यको जन्म हो। श्रीकृष्ण जो सत्ययुगका राजकुमार थिए, उनैले फेरि ८४ को चक्कर लगाउँछन्। तिमीले शिवका त ८४ जन्म भन्दैनौ।

तिमीहरूमा पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जानेका छौ। माया धेरै कडा छ, कसैलाई पनि छोड्दैन। यो कुरा बाबाले राम्ररी जान्नुहुन्छ। यस्तो नसम्झ, बाबा कुनै अन्तर्यामी हुनुहुन्छ। हुनुहुन्न, सबैको चालचलनबाट जान्नुहुन्छ। समाचार आउँछ- मायाले एकदम काँचै पैटमा पुर्याइदिन्छ। यस्ता धेरै कुरा तिमी बच्चाहरूलाई थाहा हुँदैन, बाबालाई त सबै थाहा हुन्छ। मनुष्यले फेरि सम्झन्छन्- बाबा अन्तर्यामी हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म अन्तर्यामी होइन। हरेकको चालचलनबाट सबै कुरा थाहा हुन्छ। धेरै फोहोरी चालचलनका हुन्छन्। बाबाले बच्चाहरूलाई खबरदार गर्नुहुन्छ। मायाबाट सम्हाल्नु पर्छ। माया यस्तो छ जसले कुनै न कुनै रूपमा एकदम निलिदिन्छ। फेरि बाबाले सम्झाउँदा पनि बुद्धिमा बस्दैन। त्यसैले बच्चाहरू धेरै खबरदार रहनु पर्छ। काम महाशत्रु हो। थाहा पनि हुँदैन म विकारमा गएको छु, यस्तो पनि हुन्छ त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- केही पनि भूल आदि हुन्छ भने साफ बताऊ, नलुकाऊ। नत्र सय गुणा पाप हुन्छ, जसले भित्र-भित्रै खाइरहन्छ। एकदम गिछौं। सच्चा बाबासँग बिलकुलै सच्चा हुनुपर्छ, नत्र धेरै घाटा हुन्छ। माया यस समयमा धेरै कठोर छ। यो रावणको दुनियाँ हो। हामीले यस पुरानो दुनियाँलाई याद नै किन गरौं! नयाँ दुनियाँलाई याद गरौं, जहाँ अब गइरहेका छौं। पिताले नयाँ घर बनाउँछन् भने बच्चाहरूले सम्झन्छन् हाम्रो लागि घर बनिरहेको छ। खुसी हुन्छ। यो हो बेहदको कुरा। हाम्रो लागि नयाँ दुनियाँ स्वर्ग बनिरहेको छ। स्वर्गमा रहनको लागि अवश्य घर पनि हुन्छन्। अब हामी नयाँ दुनियाँमा जाँदैछौं। जति बाबालाई याद गर्छौं त्यति सुन्दर फल बन्छौं। हामी विकारको वेश भएर काँडा बनेका थियौं। बाबालाई थाहा छ- मायाले आधालाई त एकदमै खाइदिन्छ। तिमीले पनि जानेका छौ- जो आउँदैनन् ती त मायाका वश भएका छन्। बाबाको पासमा त आउँदैनन्। यसरी मायाले धेरैलाई निलिदिन्छ। धेरै राम्रो-राम्रो कुरा भनेर जान्छन्- हामी यस्तो गर्छौं, यो गर्छौं, हामी त यज्ञको लागि प्राण दिन पनि तयार छौं। आज ती छैनन्। तिमी लडाईं हो नै मायासँग। दुनियाँमा यो कुरा कसैले पनि जान्दैन- मायासँग लडाईं कसरी हुन्छ? अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले ज्ञानको तेस्रो नेत्र दिनु भएको छ, यसबाट तिमी अँध्यारोबाट उज्यालोमा आएका छौ। आत्मालाई नै यो ज्ञान नेत्र दिनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई तिमीले आत्मा सम्झ। बेहदको बाबालाई याद गर। भक्तिमा तिमीले याद गर्थ्यौं नि। भन्दथ्यौ- हजुर आउनु भयो भने बली चढ्छौं। कसरी बली चढ्छौ! यो कुरा कहाँ जान्दथ्यौ र! अहिले तिमीले बुझेका छौ- हामी जस्तो आत्मा हौं त्यस्तै बाबा पनि हुनुहुन्छ। बाबाको हो अलौकिक जन्म। तिमी बच्चाहरूलाई कसरी राम्रोसँग पढाउनु हुन्छ! स्वयं भन्छौ- यहाँ त उहाँ बाबा नै हुनुहुन्छ जो कल्प-कल्प हाम्रो बाबा बन्नुहुन्छ। हामीले पनि बाबा-बाबा भन्छौं, बाबाले पनि बच्चा-बच्चा भन्नुहुन्छ। उहाँले नै टिचर बनेर राजयोग सिकाउँनु हुन्छ। अरू त कसैले पनि राजयोग सिकाउन सक्दैन। तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ त्यसैले यस्तो बाबाको बनेर फेरि उहाँ टिचरको शिक्षा पनि लिनुपर्छ नि। खुसीले गद्गद् हुनुपर्छ। यदि फोहोरी बन्यो भने त त्यो खुसी आउँदैन। जतिसुकै मेहनत गरे पनि मानौं ऊ हाम्रो परिवारको होइन। यहाँ मनुष्यका कति थर हुन्छन्। तिमी उपनाम हेर कति महान् छ। यी हुन् सर्वोच्च ग्रेट-ग्रेट ग्रान्ड फादर, आदिपिता ब्रह्मा। उनलाई कसैले जानेका छैनन्। शिव बाबालाई त सर्वव्यापी भनेका छन्। ब्रह्माको बारेमा पनि कसैलाई थाहा छैन। चित्र पनि छ- ब्रह्मा-विष्णु-शंकरका। ब्रह्मालाई सूक्ष्म वतनमा लग्नेका छन्। जीवनी केही पनि जानेका छैनन्। सूक्ष्म वतनमा ब्रह्मालाई देखाउँछन् भने प्रजापिता ब्रह्मा कहाँबाट आउँछन्? त्यहाँ के बच्चाहरूलाई एडप्ट गरिन्छ र? कसैलाई पनि थाहा छैन। प्रजापिता ब्रह्मा भन्छन् तर जीवनी जानेका छैनन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- यो मेरो रथ हो। धेरै जन्मको अन्त्यमा मैले यो आधार लिएको हुँ। यो पुरुषोत्तम संगमयुग गीता अध्याय हो। पवित्रता पनि मुख्य छ। पतितबाट पावन कसरी बनिन्छ, यो दुनियाँमा कसैलाई पनि थाहा छैन। साधु-सन्त आदि कसैले पनि यस्तो भन्दैनन्, देह सहित सबैलाई भूल। एक बाबालाई याद गर्यौं भने मायाका पाप कर्म सबै भस्म हुन्छन्। कोही पनि गुरुले यस्तो कहिल्यै पनि भन्दैनन्।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ- यी ब्रह्मा कसरी बन्छन्? सानो उमेरमा गाउँलेका छोरा थिए। ८४ जन्म लिए, पहिलोदेखि अन्त्यसम्म। नयाँ दुनियाँबाट पुरानो हुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिको ताला खुलेको छ। तिमीले बुझ्न सक्छौ, धारणा गर्न सक्छौ। अहिले तिमी बुद्धिमान् बनेका छौ। पहिला बुद्धिहीन थियौ। यी लक्ष्मी-नारायण बुद्धिमान् थिए तर यहाँ बुद्धिहीन छन्। सामुन्ने हेर यी स्वर्गका मालिक हुन् नि। कृष्ण स्वर्गका मालिक थिए फेरि गाउँलेका छोरा बने। तिमी बच्चाहरूले यो धारणा गरेर पवित्र पनि अवश्य बन्नुपर्छ। मुख्य हो नै पवित्रताको कुरा। लेख्छन् पनि- बाबा! मायाले हामीलाई गिराइ दियो। आँखा अपवित्र भए। बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ। अब त घर जानु छ। बाबालाई याद गर्नु छ। केही समयको लागि, शरीर निर्वाहको लागि कर्म गरिर फेरि हामी जान्छौं। यस पुरानो दुनियाँको विनाशको लागि लडाईं पनि हुनु छ। यो पनि तिमीले देख्छौ- कसरी लडाईं हुन्छ?

बुद्धिद्वारा सम्झन्छौं- हामी देवता बन्छौं त्यसैले हामीलाई नयाँ दुनियाँ चाहिन्छ त्यसैले विनाश अवश्य हुन्छ। हामीले आफ्नो नयाँ दुनियाँ स्थापना गरिरहेका छौं, श्रीमतको आधारमा।

बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमी सेवामा उपस्थित छु। तिमीले पुकार गरेका थियौं हामी पतितहरूलाई आएर पावन बनाउनुहोस्। त्यसैले तिमी पुकार अनुसार म आएको हुँ, तिमीलाई धेरै सहज मार्ग बताउँछु। मनमनाभव। भगवान्वाच हो नि, केवल कृष्णको नाम राखिदिए। बाबा पछि हुन् श्रीकृष्ण। उहाँ परमधामको मालिक, उनी विश्वको मालिक। सूक्ष्मवतनमा त केही हुँदैन। सबैभन्दा नम्बरवने हुन् श्रीकृष्ण, जसलाई धेरै प्यार गर्छन्। बाँकी त पछि-पछि आएका हुन्। स्वर्गमा त सबै जान सक्दैनन्। त्यसैले मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई अपार खुसी हुनु पर्छ। बनावटी खुसी चल्न सक्दैन। बाहिरबाट धेरै किसिमका बच्चाहरू बाबाको पासमा आउँथे, कहिल्यै पवित्र रहेनन्। बाबाले सम्झाउनु हुन्थ्यो विकारमा जान्छौं भने फेरि आउँछौं नै किन, भन्दथे- के गरौं, रहन सक्दैनौं। सधैं आउँछु, थाहा छैन कुनै बेला कोही यस्तो तीर लाग्न सक्छ। हजुर विना सद्गति कसले गर्छ? आएर बस्दथे। माया धेरै प्रबल छ। निश्चय पनि हुन्छ- बाबाले हामीलाई पतितबाट पावन सुन्दर फूल बनाउनु हुन्छ। तर के गर्ने, फेरि पनि सत्य त बोल्थ्यो- अब त अवश्य ऊ सुधिसक्यो होला। उसलाई यो निश्चय थियो- बाबाबाट नै म सुधिन्छु।

यतिबेला कति धेरै कलाकारहरू छन्। एउटाको अनुहार अर्कोसँग मिल्दैन। फेरि कल्पपछि त्यही अनुहार लिएर पार्ट दोहोर्याउँछ। आत्माहरू त सबै निश्चित छन्। सबै कलाकारले एक्युरेट पार्ट खेल्छन्। केही पनि फरक पर्न सक्दैन। सबै आत्माहरू अविनाशी छन्। उनमा पार्ट पनि अविनाशी छ। कति सम्झाउने कुरा छन्। कति सम्झाउनु हुन्छ फेरि पनि भुलिहाल्छन्। अरूलाई सम्झाउन सक्दैनन्। यो पनि ड्रामामा हुनु नै छ। हर कल्प राजाई त स्थापना हुन्छ नै। सत्ययुगमा आउँछन् नै थोरै मात्र- त्यो पनि नम्बरवार। यहाँ पनि नम्बरवार छन् नि। हरेकले आ-आफ्नो पार्ट जान्न सक्छ, अरु कसैले जान्न सक्दैन। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) सच्चा बाबासँग सधैं सच्चा रहनु पर्छ। बाबामाथि पूरा समर्पित हुनु छ।

२) ज्ञानलाई धारण गरेर बुद्धिवान बन्नु छ। भित्र गहन खुसीमा रहनु छ। कुनै पनि श्रीमत विरुद्ध काम गरेर खुसी गुमाउनु हुँदैन।

वरदान:- ज्ञान का गहन कुरालाई सुनेर त्यसलाई स्वरूपमा ल्याउने ज्ञानी आत्मा भव ज्ञानी आत्माहरूले हर कुराको स्वरूपको अनुभव गर्छन्। जसरी सुन्न राम्रो लाग्छ, गुह्य पनि लाग्छ तर सुन्नको साथ-साथै समाहित हुनु अर्थात् स्वरूप बन्नु- यसको पनि अभ्यास हुनु पर्छ। म आत्मा निराकार हुँ- यो पटक-पटक सुन्छौं तर निराकार स्थितिको अनुभवी बनेर सुनौं। जस्तो प्वाइन्ट त्यस्तै अनुभव। यसबाट शुद्ध संकल्पहरूको खजाना जम्मा हुँदै जान्छ र बुद्धि यसैमा बिजी हुन्छ अनि व्यर्थ संकल्पहरूबाट सहजै किनारा हुन्छौं।

स्लोगन:- ज्ञान एवं अनुभवको डबल अथोरिटीवाला नै मस्त फकीर रमतायोगी हुन्।